

Professors pel món (4)

França, disciplina i autoritat als instituts: "Al principi vaig al·lucinar"

Els càstigs són més habituals que a Catalunya i es fomenta la competitivitat entre els alumnes

[Leer en castellano](#)

[Read in English](#)

La Dolors i la Isabel en un centre a França. CEDIDA

Laia Forès 15/05/2025

🕒 5 min

8 🗨

PARÍS Alba Arjona té 30 anys, es de l'Ametlla de Mar i és mestra de primària en una escola pública de Roda de Ter (Osona) des

d'aquest curs escolar, però fins a l'any passat va ser professora d'espanyol en un *collège* (l'equivalent a un institut d'ESO) públic de París, la ciutat on es va instal·lar just després d'acabar els estudis universitaris. "Tant m'era començar a treballar de mestra a Catalunya o a l'estranger, però tenia la sensació que si començava a Catalunya m'hi quedaria per sempre. Volia veure món", recorda.

Va fer les maletes i va anar cap a París, on va començar a fer una substitució en una escola espanyola, va passar després per una escola de primària privada i finalment es va establir com a professora en un *collège* públic del districte 17è, on cobrava 3.000 euros bruts per 25 hores a la setmana. "Vivia molt millor del que mai podré viure a Catalunya", diu.

L'Alba fent una classe. CEDIDA

"El que més em va sobtar és que a França el més important són els resultats acadèmics: es busca l'individualisme i la competitivitat", explica. Segons l'Alba, en el sistema educatiu català "es treballen més les emocions, es tenen més en comptes altres coses". A França, a partir de secundària, els alumnes no només tenen avaluacions cada setmana sinó que tenen accés a la nota mitjana de la classe de cada avaluació, de cada assignatura i a la seva pròpia mitjana global i per assignatura. "Això a Catalunya és impensable. Quan ho vaig veure a París em vaig indignar bastant", afirma.

Disciplina arrelada

A l'Alba una altra de les coses que més la van sorprendre és la disciplina que hi ha a les aules franceses. "Tenen la disciplina molt arrelada. La diferència és abismal", diu. A França els alumnes (i els pares) s'han d'adreçar als professors pel cognom, parlar-los de vostè i aixecar-se de la cadira quan el professor entra a l'aula. En general, els docents són més autoritaris i està a l'ordre del dia castigar els alumnes que han vulnerat les normes (parlar a classe, no fer els deures, barallar-se, etc.), així com quedar-se a l'institut una hora més quan s'acaben les classes, les anomenades *heures d'école*. "A Catalunya s'ha perdut el respecte i les famílies qüestionen la teva feina en tot moment – assegura-. Ha arribat un punt que per no tenir problemes deixes passar moltes coses".

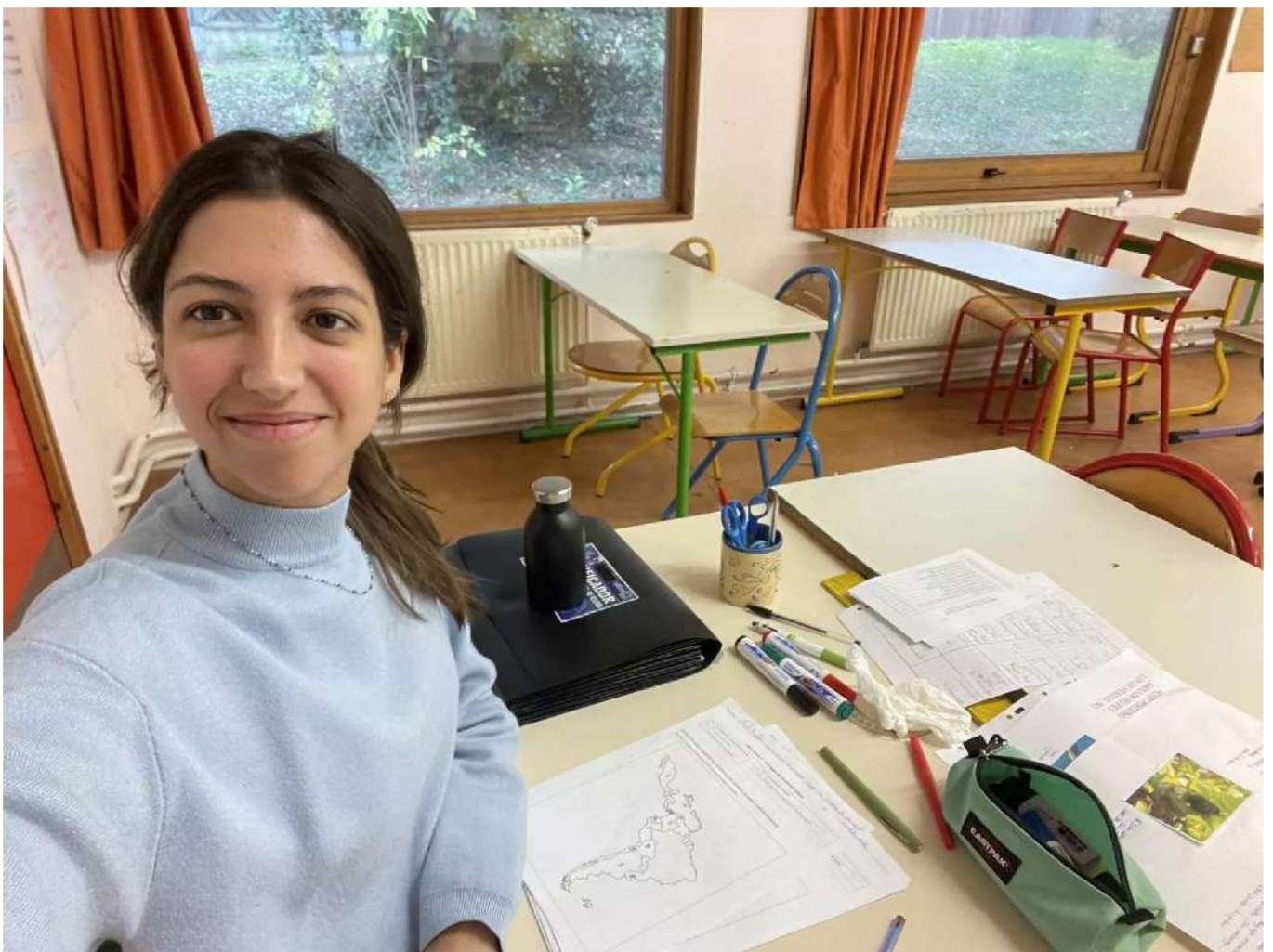
Tot i això, l'Alba adverteix que a França la figura del professor també es va fragilitzant. De fet, hi ha tot un debat social sobre com l'autoritat dels docents està cada vegada més qüestionada i, tot i que no hi ha xifres oficials, la sensació entre els francesos és que la violència contra els professors s'ha disparat en els últims anys, sobretot als barris amb més tensió social, com a la *banlieue* de París.

Mallorquina professora d'espanyol

Janna Garí, mallorquina graduada en traducció i interpretació, fa sis anys que viu a París. Es va traslladar a França per millorar el francès i en arribar va fer el màster per ser docent i va passar les oposicions per a secundària. A França no és obligatori estudiar magisteri per exercir de mestre a infantil i primària, ni

el màster per ser professor de secundària, tot i que ella va decidir fer-lo.

Ara és professora d'espanyol en un *collège* públic de Bagnolet, un municipi dels afores de la capital francesa, on cobra uns 3.000 euros nets per fer unes 21 hores de classe a la setmana. "A França es cobra més però les condicions laborals són pitjors. El sistema és capitalista i pots fer moltes hores extres molt ben pagades: com més hores fas, més et paguen", assegura.

Janna Garí en una de les classes. CEDIDA

A la Janna quan va començar a exercir de professora també la va xocar que els alumnes s'aixequessin de la cadira quan entrava a classe i que els docents castiguessin els nois i noies a quedar-se una hora més a l'institut com a càstig. "Al principi vaig

al·lucinar”, confessa. El seu *collège* està situat a la *banlieue* de París i reconeix que de vegades “hi ha problemes de disciplina i cal molta energia per gestionar-ho”, però assegura que mai castiga els alumnes amb *heures d'école*. “No m’aporta res. L’autoritat es fa a classe”, diu.

Una de les grans diferències entre les escoles a Catalunya i a França són les vacances: a França els alumnes tenen dues setmanes de vacances cada sis o set setmanes al llarg del curs. A l’estiu, l’aturada és més curta, d’unes vuit setmanes. L’Alba i la Janna coincideixen que és una de les coses més positives del sistema francès. “És molt necessari parar cada sis o set setmanes, perquè el ritme és tan intens que si no fos així seria difícil d’aguantar, tant pels professors com pels alumnes”, assegura la Janna.

Dues mestres de Girona, observadores a París

A primària, en línies generals, la situació és bastant semblant a la secundària. Totes les escoles del país segueixen el mateix pla docent –sense marge per a projectes pedagògics innovadors– i la disciplina és un dels eixos del funcionament dels centres. Dolors Turbau i Isabel Bravo són mestres de l’escola pública Pericot, de Girona, i a finals de març van estar una setmana a França gràcies a un programa Erasmus+ per a docents. L’estada els va permetre fer d’observadores en classes d’infantil i primària en un centre públic de París, l’Escola Polivalent Louis de Funès, situada al districte vuitè. Valoren l’experiència molt positivament. “Estem molt contents, ens han tractat molt bé i han estat tots molt amables amb nosaltres”, asseguren.

El que més els va sorprendre va ser que a França, lluny de fer projectes com fan a la seva escola, dediquen moltes hores a exercicis d'ortografia, de gramàtica i de lectura. "Nosaltres fem un treball més globalitzat", explica la Dolors, mestra especialista d'anglès. La Isabel ho corrobora: "A França fan moltíssimes hores de llengua i de matemàtiques. Nosaltres també fem les dues matèries, però molt més transversalitzat".

També els va sorprendre que no treballen amb tauletes ni material informàtic i que pràcticament no hi ha especialistes, ni d'anglès, ni de matemàtiques ni de llengua. El tutor fa totes les assignatures, a excepció de música, plàstica i educació física. "Els alumnes estan amb el tutor gairebé tot el dia", explica la Dolors.

El que més els va agradar de l'escola de París –situada en un barri de renda elevada– és el bon ambient a les aules. "Els mestres mantenen un clima molt bo i quan els nens volen parlar han d'aixecar la mà. Hem vist els mestres i els nens sempre molt tranquils i aquest clima de treball és molt positiu", assegura la Isabel. "A nosaltres ens costa més", admet la Dolors.